

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

AAN DE BAR VAN HOTEL RIALTO

Toneelspel in 1 bedrijf

door

Eddie Loman

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr. 2110

PERSONEN

1 dame - 3 heren

Frank Hoogaert : 53 - Vermoeid. Illusieeloos. Cynisch. Trenchcoat. Borsalino. Afgedragen donker pak.

Hubert Van Wassenhove : 27 - Universitair Yuppie-type. Dure kledij. Donkere overjas. Pak met dubbele rij knopen. Witte sjaal.

Theo De Meulenaere : 74 - Gevlucht uit ouderlingentehuis. Clochard uiterlijk. Slecht zittende, bijmekaar gescharrelde kleren.

Anette Ledoux : 45 - Niet onknap maar op retour. Sexy gekleed, beetje artistiekerig. Koud en zakelijk als pose.

DECOR

Het stuk speelt zich af aan de buitenkant van Brussel. Af en toe hoort men het geluid van voorbijrijdende trein of sirenes van politie- of ziekenwagen. Winter. Jaren '90.

Povere, ouderwetse ruimte in vervallen herenwoning doet dienst als bar en receptie. Tafeltjes en stoelen passen niet allemaal bij elkaar. Goedkope lichter. Aan de wanden her en der verkleurde drankreklames en vergeten affiches.

Linkerwand : Vooraan tegen de wand leunend een stoel met drie poten. Verder tafeltjes en stoelen ongeordend neergezet. Achteraan dubbele deur. Kapstok waaraan wat vergeten kleren hangen.

Fond : Twee ramen. Eén overgordijn vertoont een scheur. Kamerplant op sterven na dood. Tussen de ramen een gasradiator. Een wandklok met enkel nog de grote wijzer die op drie staat. Sportaffiche ingelijst achter glas.

Rechterwand : In beslag genomen door houten tapkast. Enkele barkrukken ervoor. Tegen de wand rekken met flessen en glazen. Een prijslijst. Houten sleutelrek met slechts drie vakjes zonder sleutel. Bordje "BAR - RECEPTIE" boven drankrek. Op de tapkast een rommeltje van asbakken, bierviltjes, vaatdoek, een ouderwetse telefoon en een platenspeler.

(Doek op. Bar is leeg. Geluid van voetstappen. Deur open. Van Wassenhove op gevolgd door Hoogaert. Van Wassenhove blijft roerloos staan, kijkt ongelovig rond. Hoogaert loopt de hele ruimte onderzoekend rond. Stilte.)

HUBERT : Hoe beschrijf je nu zo iets?

FRANK : Riant.

HUBERT : Zo. Riant.

FRANK : *(Zonder op te kijken.)* Staat in hun reclamefolder. Het riante Rialto hotel aan de rand van Brussel. Hét hotel voor de veeleisende zakenman én de kieskeurige toerist. Kijk eens hier. Ingelijst nog wel. Racing Brussel tegen La Gantoise. Negentienneveertig. Rik Coppens speelde toen nog bij de junioren.

HUBERT : *(doelloos slenterend)* Kom je bij dit soort werk al eens in... eh... deftiger zaken terecht?

FRANK : Zelden. *(Gaat achter tapkast staan. Opent laden en deurtjes.)* Zo. Fonoplaten. En nog goeie ook. Oscar Peterson. Garner. Monk. Pianofreakje.

HUBERT : Deuren wijdopen maar niemand te zien of te horen.

FRANK : De drankvoorraad is niet mis jongen. *(Neemt telefoon op, wacht op signaal, haakt weer in.)*

HUBERT : En het is hier al niet veel warmer dan buiten. Wat doe je daar?

FRANK : Zoeken. Dat is ons werk toch? *(vindt tijdschrift)* Alsjeblieft. Playboy. En niet van negenveertig. *(Opent middenpagina met uitklapfoto. Bekijkt ze vanop armlengte.)* Ik hou niet zo van die opgeblazen tietten. Wat jij jongen?

HUBERT : Ik heb je gevraagd me niet steeds jongen te noemen. Wat is dat? Gastenregister?

FRANK : *(doorbladerend)* Yep.

HUBERT : En?

FRANK : Vergeet het. *(Keilt register weer in lade. Stilte.)*

HUBERT : *(ongeduldig)* Wat doen we nu?

FRANK : Je zou boven eens een kijkje kunnen gaan nemen.

HUBERT : Wat? Naar boven?

FRANK : We zagen licht op de tweede verdieping, remember? *(wijst naar sleutelrek)* Drie kamers bezet. Eén van ons moet 'm wezen.

HUBERT : Jezus Frank, ik kan toch niet op de deuren gaan kloppen en...

FRANK : Dan wachten we. Zoals op Godot.

HUBERT : Wie is dat nu weer?

FRANK : Kennis van me. *(stilte)*

HUBERT : (*weifelend*) Naar boven gaan hé.

FRANK : In de wagen heb je gevraagd om dit keer zelf het woord te mogen voeren, ja? Jij je zin. Maar dan neem je ook de beslissingen. Wat scheelt er jochie? Bang? (*Knoopt regenjas los, haalt revolver uit schouderholster, reikt hem wagen aan.*)

HUBERT : (*terugdeinzend*) Wat? Heb jij dat ding weer bij je?... Frank, ben je nu helemaal? Max heeft uitdrukkelijk gesteld dat hij alle geweld zat is! Geen geweld! Trouwens, het gaat volstrekt tegen alle voorschriften in om...

FRANK : (*wapen wegbergend*) Voorschriften worden opgesteld door lui die de hele dag op hun kont zitten en voor wie de krant kopen en de telefoon opnemen zowat het toppunt van aktie betekent. Enige gevaar dat zij kennen komt van de televisie en dat loopt altijd goed af. Voor hen.

HUBERT : Ik heb het Max duidelijk gezegd! Ik trek niet meer met jou op als je d'r nog gewapend bij loopt!

FRANK : (*steekt sigaret op*) Steek je kop 's naar buiten jongen.

HUBERT : Het sneeuwt.

FRANK : Dit is jouw Tervurense wijk niet jochie. Braakgronden. Spoorlijnen. Afvalbergen. Een godvergeten stinkend kanaal. Leegstaande fabrieken. Half ingestorte pakhuizen. Een paar straten die in het oerwoud ontstaan en in de jungle doodlopen. Weet je wat hier woont jochie? Ongedierte. Ongedierte dat toevallig recht op loopt. En dat verblijft hier allemaal tijdelijk. Zeer tijdelijk. Tot ze een hok vinden waarin drie ratten minder huizen. Tot ze er worden uitgesmeten. Of tot ze hier door één van hun favoriete kwalen aan hun eind komen. Overdosis. Aids. Messteek. Een kogel. Maar éér het zo ver komt tracht dit zootje hardnekkig om te overleven, ja? En weet je hoe jochie?

HUBERT : (*nijdig*) Ja ja! Ik ben niet achterlijk!

FRANK : (*onverstoorbaar*) Het laatste wat ze hier willen is gevonden worden door de anderen. Wij dus. En ik loop vijftientig jaar in dit vak rond jochie. En telkens als ik me in zo'n buurt moet begeven neem ik m'n voorzorgen. Max of geen Max. Voorschriften m'n reet!

HUBERT : (*woedend naar deur, opent ze, hoofd naar buiten*) Hallo?... Is daar iemand?... Hé!... Hallo... **is... daar... iemand?**...

FRANK : (*spottend*) **Vol-lek...** (*Loopt naar raam, kijkt naar buiten*)

HUBERT : (*deur sluitend*) Geen levende ziel verdomme: Moeten we hier nu zo blijven zitten?

FRANK : (*zonder omkijken*) Jij neemt de beslissingen.

HUBERT : Tuurlijk. Kan jij in je rapport schrijven dat ik het er maar povertjes heb afgebracht. Leerling Van Wassenhove leek me in deze bijzonder aarzelend en onzeker op te treden. Nee. Dat is te subtiel voor jou. Jouw stijl is meer recht toe recht aan.

FRANK : Mijn rapporten beslaan al jaren niet meer dan een paar regels.

HUBERT : Kan ik me voorstellen!

FRANK : Het belangrijke kan je vlug kwijt.

HUBERT : (*gaat zitten*) De persoonlijkheid van de stagiair, zegt jou dat iets?

FRANK : De persoonlijkheden met wie ik al op stap ben geweest...

HUBERT : Dat zal wel. Maar toch... Jij mag me niet zo erg hé?... Zeg eens eerlijk Frank. Ik ben niet bepaald jouw uitverkoren maatje, wel?

FRANK : (*zich omdraaiend*) Ben je geschikt voor de job of niet. Al de rest is flauwe kul.

HUBERT : En? Ben ik geschikt denk je?

FRANK : Er komt iemand de trap af. (*Geluid van voetstappen.*)

HUBERT : Wat?... Oh!... (*staat snel recht*) Ik voer het woord, Frank.

FRANK : Denk aan je persoonlijkheid.

(*De deur gaat open. Theo De Meulenaere aarzelend op. Hij kijkt hen om beurten aan. Knikt.*)

THEO : Zo... Heren... gegroet...

HUBERT : Wie bent u meneer?

THEO : Ook een goeie morgen.

HUBERT : Ja ja, goede morgen. Mag ik vragen wie u bent?

THEO : Ikke?... De naam is De Meulenaere meneer... Theo voor de vrienden... Vierenzeventig jaren oud en tot uw dienst in hotel Rialto...

FRANK : Chef de Réception.

HUBERT : (*Vernietigende blik naar Frank.*) Doe in Godsnaam die deur dicht Theo. We vriezen hier zo wat dood!

THEO : (*Sluit deur, sloft naar tapkast.*) Tegen wie zeg je 't hé... Gaskachel kapot jongen... Zullen wel eens langs komen, ken je dat?... Niks aan te verdienen natuurlijk... Beetje tot hier gaan rijden om zo'n prulleding te repareren... Zie jij dat gebeuren?... Ikke niet... Theo niet... Dus vriezen we dood hé... Zei m'n vader ook altijd... Vriezen we dood dan vriezen we dood als we maar lol hebben gehad... Lijfspreuk van hem... Nu, hij heeft z'n lol gehad... zeker weten...

HUBERT : Goed goed, Theo. Luister eens even. Mijn gezelschap en ik... euh... wij hadden graag een paar inlichtingen ingewonnen.

THEO : Dacht ik het niet... Inlichtingen hé... Zit daar boven met m'n kont op de kachel wat te lezen... ik slaap slecht zie je... slecht en weinig... Zit daar dus... hoor plots iemand brullen in de gang... En ik weet 't direkt hé... Direkt. Ik zeg Theo jongen, da's de politie hé... Halftwee 's morgens... Dat worden inlichtingen... Theo is nog niet versleten heren. Het lijf tot daar toe... Maar dat koppie hier... Nog lang niet...

HUBERT : (*zuchtend*) Meneer De Meulenaere, wij zijn niet van de politie! Maar dat neemt niet weg dat wij als gewone burgers ook het recht hebben om een andere burger enige medewerking te vragen en in dit geval is medewerking het verstrekken van enige inlichtingen of het beantwoorden van enkele vragen als u dat verkiest.

THEO : Waw!... Da's een mond vol hé... Dus u bent echt niet van de politie. (*Kijkt naar Frank die het raam verlaat.*)

HUBERT : Nee.

THEO : Zo... Maar eh... Gewone burgers zei je jongen?

HUBERT : Gewone werknemers die voor hun bedrijf een taak uit te voeren hebben Theo. Noch meer noch minder. Dat is toch niet zo moeilijk. (*wanhopig gebaar*)

THEO : Om halftwee in de ochtend zeker?... Straks ga je me nog vertellen dat jullie die radiator komen repareren! (*lacht*)

(*Frank bereikt de tapkast, kijkt glimlachend toe. Hubert stapt naar Theo toe. Deze wijkt, gaat achter tapkast staan.*)

THEO : Was maar een grapje jongen... meer niet...

HUBERT : Enorm grappig. (*staat voor tapkast*) Mogen we iets vragen?

THEO : Wel.. Ik ben hier natuurlijk maar een... een gewoon werknemer in dit bedrijf om zo te zeggen... de bazin is momenteel afwezig hé... en daarbij... Ik ken jullie toch niet... Komen hier op dit onmogelijke uur binnengestapt... niet van de politie... Willen wel inlichtingen... Waarom zou ik hé...

HUBERT : Burgerzin bijvoorbeeld. Of gewoon uit medemenselijkheid. Als die dingen je tenminste iets zeggen.

THEO : Spreek jij af en toe ook 's gewoon?

HUBERT : O.K. Theo. Wij zijn op zoek naar iemand en wij vermoeden, wij zijn er zeker van dat deze persoon hier verblijft. Of verbleef.

THEO : *(voorover leunend, gezicht dicht bij Hubert. Deze trekt walgend terug.)* Nog mooier. Inlichtingen over gasten... Nee maar... Gaat het niet m'n jongen?

HUBERT : *(woedend)* Wanneer ben jij voor de laatste maal in bad geweest?

(Frank komt erbij, gaat op kruk zitten.)

THEO : Zo, ruik ik vies voor meneer? Nou, jij stinkt ook jongen. Alleen, dat geurtje van je is iets anders hé... Maar Theo gaat jou dat niet uitleggen. Oh nee. Ik denk dat Theo beter zelf de politie eens zou bellen... Hen vertellen dat...

FRANK : Theo, als je ons eens een borrel inschonk?

THEO : *(gespeelde verbazing)* Zo, meneer kan ook spreken... *(aarzelt)*

FRANK : *(Legt zijn hoed op de tapkast, wijst naar flessen.)* Voor mij Jay en Bee. En jij Theo?

THEO : 'k Weet niet...

(Hubert nukkig van tapkast weg. Naar deur. Hoofd naar buiten. Daarna deur weer dicht, neemt plaats van Frank bij het raam daarnet in.)

FRANK : Jij gaat helemaal geen politie bellen Theo. Jij was daarnet veel te opgelucht toen je hoorde dat we geen smerissen waren. Trouwens, de bazin zou het niet leuk vinden, wel? Een uniform hier zal wel het laatste zijn waarop ze zit te wachten. Jay en Bee Theo. *(Theo grijpt grijnzend fles en glazen. Frank naar rug van Hubert toe.)* Wat drink jij jochie?

HUBERT : De voorschriften zijn duidelijk Frank. Geen alcohol tijdens het werk. En ik ben geen jochie verdomme!

THEO : *(beduusd)* Er is geen cola meer... *(vol glas naar Frank schuivend)* ...Goed zo?

FRANK : *(schouderophalend)* Gezondheid Theo. *(drinkt)*

THEO : Da's dan tweehonderd frank. Gezondheid meneer.

FRANK : Frank. Hé, dat is lekker man...

THEO : *(na gulzige dronk)* Tegen wie zeg je 't. Jij bent geen Brusselaar hé?

FRANK : Antwerpen.

THEO : En moet jij ook inlichtingen, Frank?

FRANK : Waar is de bazin?

THEO : Uit.

FRANK : Nee toch? Nog terug voor zonsopgang?

THEO : Had al moeten terug zijn. Hoe laat is het nu?